

Odd fellowwinnares Lisa naar IJsland en New York

Lisa van Dam schreef essay 'Het duurt te lang'.

FOTO PRIVÉBEZIT

Marja van Spaandonk

BREEZAND ■ De 17-jarige Lisa van Duin uit Breezand is met haar essay 'Het duurt te lang, we staan stil' winnares van de Odd Fellow-jeugdprijs. Samen met 29 vwo-leerlingen elders uit het land gaat ze op studiereis naar IJsland en de Verenigde Staten.

In het district Noord-Holland mogen jaarlijks vijf leerlingen meedoen. Twee jaar geleden was Schagen van de partij. In september vorig jaar zijn leerlingen van 5 vwo van Lyceum aan Zee in Den Helder door de Helderse afdeling van Odd Fellows, een internationale broederschap van mannen en vrouwen met een sterke maatschappelijke betrokkenheid, uitgenodigd een essay te schrijven over een milieuprobleem of over mensenrechten. Lisa koos voor mensenrechten. „Omdat ik het verschil tussen rijk en arm op de wereld zo groot vind. Ik vind het gek dat in het ene land zoveel luxe is en in andere landen armoede.”

Leerkrachten selecteerden de vijf beste beschouwende stukken, een jury van Odd Fellows wees Lisa aan als winnares. „Superblij, dat had ik niet verwacht. In juni mag ik mee naar IJsland om milieuprojecten te bezoeken. Daarna reizen we door naar New York waar we naar het kantoor van de Verenigde Naties en regeringsgebouwen gaan.”

‘Het duurt te lang, we staan stil’, waar hebben we dat toch eerder gehoord? „Dat is het liedje van Davina Michelle dat mij wakker schudde toen ik van school naar huis fietste. Het regende, er stond een harde wind en ik moest in mijn eentje van Den Helder naar Breezand fietsen. Ik hoorde dat liedje door mijn iPod klinken en bedacht dat de titel zoveel meer kan betekenen.”

Zo vroeg Lisa zich af of fietsen, haar lange schooldagen en huiswerk, haar werk bij de bakker echt zo erg is. „Ook al ga ik liever niet naar school, ik weet dat het beter is voor mijn toekomst. Ik ben blij dat ik op deze plek ben geboren. Ik heb de vrijheid te staan en te gaan waar ik wil, heb geen honger, voel mij veilig in Nederland.”

Dat die basisbehoeften niet voor iedereen op de wereld gelden, weet Lisa donders goed. Daar moest haar essay dus ook over gaan. „Eerlijk gezegd had ik wel wat opstartproblemen, ik wist gewoon niet hoe ik moest beginnen. Tot mijn moeder zei: neem dat liedje van Davina Michelle als leidraad! Toen kon ik het zo schrijven.”

Ze schrijft in haar essay: ‘Verder lees ik dat een gezin hun huis moest verlaten nadat 48 van de 50 schapen gestorven zijn. De moeder vertelt dat zij zich machteloos en wanhopig voelt. De kinderen vragen om eten, maar ze heeft niets. Een groot schuldgevoel komt bij mij omhoog, omdat ik al op mijn moeder mopper wanneer we spaghetti eten, waar zij naar mijn idee te veel groente in doet’.

Armoede, honger, terreur, ongelijkheid en angst. „Het duurt te lang dat er mensen zijn die honger lijden, geen veilige plek hebben, hun eigen mening niet durven te geven, op straat leven, als slaven werken. Dat zou ik op willen lossen, maar ik weet niet hoe. Hoe verander je de mindset van iedereen? Misschien moeten we beginnen met het pestprobleem aanpakken.”

En dan klinkt het liedje van Davina Michelle weer in haar hoofd. *‘Het duurt te lang, we staan stil. Wat jij wil, wat ik wil, het duurt te lang’*. Wat Lisa betreft duurt het niet lang meer.